

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXI. Episcopis discessuris consilium dat ut concordiam servent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

& Ponticam Diocesim; per Ciliciam deniq; concordia sententia observatur, id vestra quoq; prudentia libentib' animis amplectatur. Illud nimirum attendens, non modo majorem esse numerum Ecclesiarum in locis supra memoratis; verum etiam æquissimum esse, ut omnes in commune id velint, quod stricta ratio exigere videtur; nec ullam cum Judæorum perjurio societatem habere. Atque ut summam ac breviter dicam, placuit communi omnium iudicio, ut sanctissima Paschæ festivitas uno eodemq; die celebraretur. Neq; enim decet in tanta sanctitate aliquam esse dissonantiam; præstatque eam sequi sententiam, in qua nulla est alieni erroris scelerisque societas atque communitio.

CAPUT XX.

Horatio ut omnes decretis Synodi assentiantur.

QUæ cum ita sint, cælestem gratiam & planè divinum mandatum libenter suscipite. Quidquid enim in sanctis Episcoporum conciliis geritur, id omne ad divinam referendum est voluntatem. Quamobrem ubi ea quæ gesta sunt dilectis fratribus nostris intimaveritis, supradictam rationem & sanctissimi diei observantiam suscipere & constituere debetis; ut cum in dilectionis vestræ conspectum jam pridem à me desideratum venero, uno eodemque vobiscum die sanctam festivitatem peragere possim; utque de omnibus unà vobiscum gaudeam, cernens diaboli crudelitatem divinâ potentiâ nobis operam navantibus esse sublatam; florente ubique terrarum vestra fide, & pace atque concordia. Deus vos servet fratres carissimi. Hanc epistolam Imperator eodem exemplo scriptam, in omnes provincias direxit; ut lux erga Deum pietatis sinceritatem tanquam in speculo quodam aspiciendam legentibus præberet.

CAPUT XXI.

Episcopis discessuris consilium dat ut concordiam servent.

PROptèrò cum Synodus jam dissolvenda esset, Imperator sermonem cum Episcopis habuit quo ipsis valediceret.

Α Λιβύας, ὅλην Ἑλλάδα, Ἀσιατὴν τε δὲ Ποντικὴν, καὶ Κιλικίαν, μιᾷ καὶ συμφωνοῦσιν ἐλάττω γνώμῃ, ἀσμένως τὸ τοιοῦτον καὶ ἡμέτερον δέξιμαι σήμερον. λογίζομαι ὡς ἐμοὶ πλέον ἐστὶν ὁ τῶν καὶ τὰς περὶ ἡμᾶς τῶν ἐκκλησιῶν ἀριθμὸς, ἀλλὰ ὥς τὸ τοιοῦτον κοινῇ πάντα ὁσιώτατον ἐστὶ βέλτερον, ὅ ἀκριβὲς λόγῳ ἀπατεῖν δοκεῖ, καὶ ἐδωκεν μὲν τῆς Ἰουδαίων Ἐπιτορίας ἔχειν κοινῇ ἵνα ἢ τὸ κεφαλαιὸν ἐξέσθην σωτόμενος ἐπι κοινῇ πάντων ἤρσεν κρίσει, τὴν ἀρχαίαν Πάσχα ἑορτὴν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ σιωπῆσαι. ἐδὲ ἄρ' ἔπειτα ἐν τοσαύτῃ ἀρχαίαν καὶ πᾶσα διαφορὰν καὶ κάλλιον, ἐπειδὴ τῆς μὴ ταύτης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ.

Παράκλησις τοῖς ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἔστωσαν ἡμετέροις.

ΤΟΥτων ὁμοῦ ἕως ἔχοντων ἀσμένως ἐχέωδε τὴν Ἐθεῶν χάριν καὶ θεῶν ἀγαθῶν ἐντολὴν πᾶν ἄνθρωπον, εἴ τι δ' ἂν ἐν τοῖς ἀρχαίῳ τῷ Ἐπιτοκίῳ συνεδρίοις πρὸς τὴν θεῶν βέλτερον ἔχει τὴν ἀρχαίαν διὸ πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσι ἡμᾶς ἀδελφοῖς ἐμφανισάντες τὰ πεπραγμένα, ἡδὴ ἐπιτοκίῳ ἠρημένον λόγον ἐκ τῆς ἀρχαίας ἡμέρας ὑποδέχεσθαι τε καὶ διατάξαι ὁφείλετε. ἢ ἐπειδὴ πρὸς τὴν πάλαι μὴ πᾶσι καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὴν ἀρχαίαν μετ' ἡμῶν ἑορτὴν ἐπιτελεῖσαι διωκθῶ, ἐκ πάντων ἡμετέροις μετ' ἡμῶν εὐδοκήσω. σωτορῶν τὴν ἀρχαίαν ὁμοῦ, ὑπὸ τῷ θεῶν δυνάμει, δια τῶν μετέσθων πρᾶξεων ἀνηρημένῃ, ἀμμετέροις πάντα καὶ τῇ ἡμετέρας πίστεως καὶ εἰρήνης ἐκείνης ὁ θεὸς ὑμᾶς διαφυλάξοι ἀδελφοῖς ἀγαπῶσι. ταύτης βασιλεὺς ἡμετέροις ἐπιτοκίῳ γράψαντες ἐφ' ἐκείνης ἐπαρχίας ἐπέμπετο. ἐνοπήριον τῆς αὐτῆς διατάξαι καθαρώτατον ἐκ τῆς πρὸς τὸ θεῶν ὁσίαν, πρὸς τοῖς ἐπιτοκίῳ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄.

Συμβουλία πρὸς τοὺς Ἐπιτοκίῳ ὑποσφραγισμένοις.

Επειδὴ ἢ λοιπὸν ἡ συνόδος ἀναλύσθαι ἔμελλε, σιωπῆσαι μὲν τοῖς Ἐπιτοκίῳ.

παρέχειν ὁμιλίαν. ὁμῆ μὲν ἀπανίας ὑπὸ
 μίαν συκαλέσας ἡμέραν παρῆσι ἢ τῶν πρὸς
 ἀλλήλους ὑποθέμενοι εἰρήνῃ ἀειπάσαντα
 ποιῶντας ἢ φιλονεικῶντες ἐκείνους ἐπι-
 τεταμ. μηδὲ βασκαίνειν, εἴπερ ἐνδοκίμη ἐν
 Ἐπισκόποις φαίνοιο ἑσφίας ἐν λόγῳ. κοινὸν
 δ' ἡγεῖσθαι τὰ γὰθὸν τ' ἐνὸς ἀρετῆς. μὴ ἢ μὴ
 τῶν μετρίων κατεπαίρεται τὰς κρείττους.
 Θεὸς γὰρ εἶναι τὸ κριτικὸν τῶν ἀληθεί λόγων
 κρείττων ἢ τοῖς ἀδυνετέροις ἢ δὲ ἐν ὑποκα-
 τὰν ἵνα δαμῶν λόγῳ συγνώμης, τὰ τὸ τέλειον
 ἀπαναχθῆσθαι τυγχάνειν διὸ καὶ ἀλλή-
 λους δὲ τὰ σμικρὰ παῖσι, συγνώμῃ νέ-
 μιν, χαρίζεται τε καὶ συγχωρεῖν ὅσα ἀνθρώ-
 πῳ. ἀπολλῶν τιμωμένων τὴν σύμφωνον
 ἀρμονίαν, ὡς ἀνὴρ πρὸς ἀλλήλους ζών-
 των, χλευῖς αἰτία παρέχεται τοῖς τὸν θεῖον
 βλασφημεῖν νόμον παρσιδασμένους. ὧν
 μάστιγα τὰ πάντα δὲ ἐν ζωῆναι δυναμένων, εἰ
 τὰ καθ' ἡμᾶς αὐτοῖς ζηλώσῃ φαίνοιο. μὴ
 ἀμφιγνοῖν ὡς ἐ τοῖς πᾶσιν ἢ ἐκ λόγων ὠφέ-
 λεια σωτελεῖ. οἱ μὲν γὰρ ὡς πρὸς τὸν χαί-
 ριστον ἔπαινον ἔμενοι. οἱ δὲ, τῆς πρὸς τὴν
 ὑποθέσειν εἰώθασιν ἄλλοι τὰς δεξιόσους
 φιλοφρονεῖν ἀσπάζονται. καὶ ξενίοις ἡ-
 μῶν ἀγαπῶσιν ἔτεροι βραχέως δ' οἱ λό-
 γων ἀληθείς ἐρασταί, καὶ ἀπανιὸν αὐτὸ τῆς ἀ-
 ληθείας φίλος. διὸ πρὸς πάντας ἀρμότεις
 δεῖ διατερεῖν ἑκάστω τὰ λυσιτελεῖ πρὸς ζω-
 τήν πορευομένους. ὡς δ' ἀπαντος τὴν ζω-
 τήν ὡς τῶν πᾶσι δόξα ζεσθαι διδασκα-
 λίας. τοιαῦτα μὲν ἐν πρώτοις παρήναι τέλει
 δ' ἐπιτελεῖται, τὰς ὑπὲρ αὐτῶν πρὸς τὸν θεὸν ἰκε-
 τήν, ἡσπασμένως ποιῶσθαι. ἔτω δὲ ἡ
 σωταξάμενοι, ἢ τὰ σφῶν οἰκεία τὰς
 πάντας ἐπανέναι ἢ φείδι οἱ δ' ἐπανήσαντων
 ἐυφροσύνῃ ἐράται τελοῖτον ὡς τῶν πᾶσι
 μια γνώμη, παρ' αὐτῶν βασιλεῖ συμφωνη-
 θέισα. συναπιόμενων ὡς πρὸς ἐφ' ἐνὶ σώματι
 τῶν ἐκ μακρῆ διηρημένων.

A Quippe omnes certo die in unum con-
 vocavit. Cumque adessent, eos admo-
 nuit ut pacis inter se servandæ studiosi
 essent, & pernicaces contentiones fuge-
 rent; nec inviderent si quis inter ipsos
 Episcopus, sapientiæ & facundiæ laude
 floureret: sed uniuscujusque virtutem
 commune omnium bonum esse existi-
 marent: neve ii qui præstantiores sunt,
 supra inferiores sese effarent: dei enim
 esse, de vera cujusque virtute ac præstan-
 tia judicare. Decere potius, ut præstan-
 tiores infirmioribus sese accommodent
 cum indulgentia quadam ac lenitate:
 præsertim cum absolutum omnibus nu-
 meris quidpiam reperire, prorsus diffi-
 cillimum sit. Itaque ipsos levis aliorum
 delicti mutuo veniam indulgere; &
 quidquid humanitus peccatum sit, con-
 donare oportere, magnam semper rati-
 onem habentes mutue concordie: ne
 forte dum ipsi inter se seditiones agitât,
 iis qui divinam legem maledictis inef-
 fere parati sunt, ridendi præbeatut oc-
 casio. Quorum tamen maximam rati-
 onem ab ipsis habendam esse; quippe
 cum facile servari possint, si ea quæ apud
 nos geruntur, illis eximia & admiranda
 videantur. Neque verò ipsis obscurum
 esse, sermonum copiam haudquaquam
 omnibus hominibus utilitatem afferre.
 Alii enim tanquam ad vitam sustentan-
 dam commoda sibi suppeditari gau-
 dent: alii ad patrociniū solent confu-
 gere. Quidam eos à quibus benignè ex-
 cipiuntur diligunt; nonnulli munusculis
 honorati, ad amicitiam ineundam
 impelluntur. Pauci admodum sunt veri
 sermonum amatores: nec facile inveni-
 tur, qui veritatis studiosus sit. Quam ob
 causam omnibus sese accommodare o-
 portet, & instar Medici cujusdam ea
 quæ ad uniuscujusque salutem utilia sunt
 subministrare, ut salutaris doctrina om-
 ni ex parte ab omnibus honoretur. Et
 hæc quidem primo loco Imperator eis
 præcepit. Ad extremum verò adjecit,
 ut pro se quoque preces ad Deum sedu-
 lè facerent. Cum in hunc modum eis
 valedixisset, cunctis posthæc in patriam
 redeundi potestatem fecit. Illi igitur
 summa cum hilaritate domum reversi
 sunt; ac deinceps unâ apud omnes va-
 luit opinio, sub ipsius Imperatoris præ-
 sentia, communi omnium consensu fir-
 mata; cum ii qui jamdudum à se mutuo
 divulsi erant, in unum veluti corpus
 coaluissent.